

Piken i museskindskaapen.

(Dansk eventyr.)

Det var engang en herremand, som hadde en eneste datter. I hans tid blev det krig i landet, og da satte han datteren ind i en stor haug; der skulde hun bli, saalænge ufreden stod paa. I haugen hadde han bygget en stue til hende, og git hende mat og drikke og ved for syv aar. Hun hadde en liten hund, som hun var saa glad i, og den fik hun med sig ind i haugen. Faren sa til hende at hun ikke skulde gaa ut før han hentet hende; men kom han ikke før de syv aarene var gaat, saa kunde hun vite at han var død, og da fik hun gaa ut og se til at hjelpe sig selv. Nu maatte hun stille sig saa godt hun kunde, sa han; i haugen var hun jo vel gjemt, mens krigsfolket var paa færde; dermed sa han farvel til hende og drog ut med alle sine mænd, for at verge land og konge mot fienden.

Nu sat datteren inde i haugen, og spandt og vævde og sydde, og det ene aaret gik efter det andre. Hun gjorde sig to klædninger, en som var virket med sølv, og en som var virket med guld. Da hun ikke hadde mere at spinde, og ikke visste noget andet at

gjøre heller, saa faldt tiden lang for hende; mat og drikke blev det ogsaa slut med, og hendes far kom ikke. Dette sørget hun meget over; for de syv aarene var snart til ende, og da faren ikke kom, kunde hun skjønne at han var død. Saa prøvde hun at grave sig ut av haugen; men det tok lang tid og var et slitsomt stræv for hende. Mens hun holdt paa med gravingen, blev det slut med det sidste grand mat hun hadde; men den lille hunden fanget hver dag mus til hende, og dem flaadde hun og stekte. Selv tok hun kjøtet, og benene gav hun hunden; men alle museskindene sydde hun sammen, og gjorde sig en kaape av dem, og den var saa vid at hun kunde slaa den helt om sig. Hun grov sig et stykke længer ut for hver dag, og tilslut naadde hun saa langt at hun fik se dagens lys igjen. Da hun hadde faat aapningen stor nok, gik hun ut med hunden sin, og da hun var vel ute under aapen himmel igjen, faldt hun paa knæ og takket Gud for sin frelse. Saa lukket hun aapningen med muld og sten, og de muse-skindene hun ikke hadde brukt til kaapen, dem hængte hun paa smaa pinder som hun stak ned i jorden rundt omkring haugen.

Herremandsdatteren gik nu ut gjennem skogen; den lille hunden fulgte med hende, og guldklædningen og sølvklædningen hadde hun paa sig; men utenpaa dem hadde hun museskindskaapen, saa hun var mere som et fattiginandsbarn at se til end som en fin jomfru. Mangt og meget hadde ændret sig i de syv aarene hun hadde levet i haugen, og da hun spurte sig fore, i det første hus hun kom til, hvem det var som bodde paa herregaarden, saa fik hun til svar:

„Det gjør den unge herremanden, som arvet den gamle, da han døde.“ — „Hvorledes døde han da?“ spurte hun. „Det var en gjæv krigsmand,“ svarte de; „han fik drevet fienden ut av landet; men tilslut blev han selv dræpt i et slag. Han hadde et eneste barn, og det var en datter; men hende hadde nok fienden røvet og ført bort i forveien; for ingen har hørt eller set noget til hende paa mange aar.“ Saa spurte jomfruen om de visste noget sted hvor hun kunde faa tjeneste. „Nu skal den unge herremanden ha bryllup,“ svarte de; „bruden og hendes forældre er alt kommet til herregaarden; der holder de paa at lage til gjestebud, og da er det nok mulig at de kan ha bruk for dig med.“

Saa gik piken i museskindskaapen op paa herregaarden, og den vesle hunden blev saa glad, da de kom dit, for den kjendte sig igjen; men herremandsdatteren kunde ikke bare sig for at graate, da hun saa sit barndomshjem, og banket ydmygt paa døren. Da hun bad om arbeide, blev det svaret at hun kunde faa lov til at feie gaarden og skure trappene og gjøre andet grovt arbeide. Snild og villig var hun, og saa fik hun gaa der i museskindskaapen; men de syntes det var rart, at hun altid gik med hættten langt nedover ansigtet, saa ingen kunde faa se hende skikkelig.

Kvelden før bryllupsdagen bad bruden om hun vilde komme ind til hende; hun kunde gjøre hende en stor tjeneste, sa hun. „Vi to er omtrent jevnhøie,“ sa hun; „imorgen kan du ta brudekjolen og brude-sløret paa dig, kjøre til kirken og la dig vie til brudgommen istedenfor mig.“ Piken i museskindskaapen skjønte ikke hvorfor hun ikke selv vilde gifte sig

med den vakre unge herremanden; men saa fortalte bruden hende at hun hadde git sit kjærlighetsløfte til en anden, men at forældrene vilde tvinge hende til at gifte sig med den rike herremanden. Hun og kjæresten var da blit enige om at paa selve bryllupskvelden skulde hun flygte bort med ham. Det kunde hun ikke gjøre, ifald hun hadde latt sig vie til herremanden i kirken; men fik hun en anden til at gaa istedenfor sig, saa kunde det nok la sig gjøre at flygte, mente hun. Piken i museskindskaapen lovet da at staa brud isteden for hende.

Dagen efter blev bruden pyntet i sin fineste stas, og alle folkene paa gaarden kom op til hendes kammer for at se hende. Tilslut sa hun: „Lat nu den stakkars fattigpiken som feier gaarden her ogsaa komme op. Kanhænde hun ogsaa gjerne vil se mig.“ Saa blev det sendt bud efter piken i museskindskaapen, og bruden stængte sig inde med hende og lot hende ta paa sig de fine klærne og brudesløret; men selv tok hun paa sig skindkaapen. Saa blev herremandsdatteren ført ut i vognen til brudgommen, og hele brudedefølget kjørte til kirken med dem. Paa veien kom de fremom haugen hun hadde sittet i. Da sukket hun under sløret og sa:

»Der staar de, som jeg stak dem ind,
hver pinde med sit museskind;
der inde sat syv aar i rad
jeg stakkar og var aldrig glad.«

„Hvad siger du, min brud?“ spurte brudgommen.
„Aa, jeg bare snakket noget med mig selv,“ svarte hun. Da de kom ind i kirken, saa hun billederne av

begge forældrene, et paa hver side av alteret; men hun syntes de vendte sig mot væggen, og da graat hun under sløret og sa:

«Vend dere om igjen, I billeder fine,
vend dere, kjære forældrene mine!»

Da vendte billederne sig om igjen. „Hvad siger du, min brud?“ spurte brudgommen. „Aa, jeg bare snakket noget med mig selv,“ svarte hun igjen. Saa blev de viet i kirken; herremanden satte en ring paa hendes finger, og de kjørte hjem. Men straks bruden var steget ut av vognen, skyndte hun sig op til jomfruens kammer og byttet klær med hende; men brude-
ringen hadde hun endda paa fingeren, og da hun stod i museskindskaapen mellem de andre tjenestefolkene, var det ingen som kunde tænke at det var hende som nylig hadde staat brud for alteret. Om kvelden danset herremanden med den jomfruen som skulde været bruden hans; saa kom han til at se paa haanden hendes og spurte: „Hvor er ringen jeg satte paa fingeren din i kirken?“ — „Jeg la den fra mig oppe paa kammeret,“ svarte hun; „men jeg skal gaa op og hente den.“ Hun gik da ut til piken i museskindskaapen og vilde ha ringen. „Den hører med rette til den haanden som blev git bort ved alteret,“ svarte herremandsdatteren. „Men jeg skal følge dig ind til døren; du kan si til brudgommen at han skal komme ut; men vi to blir staaende i gangen. Saa blaaser vi ut lyset som staar der, og jeg rækker haanden ind gjennem døren, forat han kan se ringen.“

Dette gik jomfruen straks ind paa, og hun ropte paa brudgommen. „Her ser du ringen,“ sa hun; i

det samme blaaste de ut lyset, og herremandsdatteren rakte haanden ind gjennem døren. Men brudgommen var ikke nøid med bare at se ringen; han drog piken ind i salen til sig. Der stod den stakkars fattigpiken i museskindskaapen; brudgommen blev rent forundret, og alle gjesterne samlet sig om hende, for at faa vite hvorledes dette var gaat til.

Da kastet hun skindkaapen, og stod der i sin guldvirkede klædning, og alle syntes hun var meget vakrere end den andre jomfruen. Saa fortalte hun at hun hadde siddet syv aar i haugen, og at hun var datter av den gamle herremand. Den lille hunden blev ogsaa hentet, og mange av bryllupsfolkene kjendte den igjen. Alle glædet og undret sig, og prist hendes far som hadde stridt saa modig for land og konge, og alle mente at nu kom herregaarden i de rette hænder. Men forat alle skulde være likesaa glade som hun, saa gav hun den andre jomfruen saa meget, baade av gods og guld, saa hun kunde gifte sig med ham som hun hadde sat sit hjerte til. Saa blev det rigtig turet bryllup, og den unge herremanden danset med sin rette brud, hende som han var viet til i kirken.